

meed vel maa antages at være det, at give Loven en saadan Anvendelse, at den ogsaa kunde gjøres gjældende med Hensyn til fremtidige Contracter. Dette har ogsaa god Rimelighed; thi det er dog ganske vist, at den Foranstaltning, man lægger saa overmaade megen Vægt paa, og som Almeenvellet paa en saa afgjørende Maade skal fordre tværksat, vilde tabe saare meget af sin Betydning, dersom Dagen, efterat Loven var udkommen, saadanne Contracter kunde blive indgaaede trindt om i Landet og tilkomne fuld Gyldighed. Rigtig nok er i Endringsforslaget Ordet „paahviler“ sat i Præsens; men i Overensstemmelse med det sædvanlige Lovsprog vilde dette Ord neppe forstaaes saaledes, at det udelukkende skulde henføres til det Dieblit, Loven emanerede, men snarere saaledes, at det sigtede til en hvilkensomhelst Tid, da der var Spørgsmaal om at bringe Loven til Anvendelse. Bestemmelsen maatte, saaledes udtrykt, nærmest antages at udtale en almindelig Grundsaetning, og efter denne Grundsaetning maatte da og de fremtidige Contracter bedømmes, hvorimod en saadan Fortolkning vistnok ikke vilde kunne lægges i Ordet: „paahvilede“, der, ved ganske specielt at henpege paa den forbigangne Tid, synes bestemt at maatte udelukke Hensynet til de fremtidige Contractsforhold. Jeg skal ikke stille nogen særskilt Opfordring til Forslagsstilleren, da han ikke synes tilbøjelig til at gaae ind derpaa; men dersom han ikke svarer nei, forudsætter jeg, at han stiltiende erkjender Rigtigheden af min Fortolkning: Men, mine Herrer! her staae vi nu paa et ret mærkeligt Standpunkt, og hvis jeg ikke feiler, kan jeg næsten formode, hvorfor den ærede Forslagsstiller har været noget tilbage-

holden. (S. N. Hansen: Jeg skal ikke være tilbageholden). Sagen er nemlig den, at, hvis den Fortolkning jeg har tilladt mig at give, er rigtig, saa gaaer det stillede Endringsforslag ud paa noget ganske Andet end det Forslag, vi tidligere vedtog ved Sagens 3die Behandling.

Formanden: Jeg troer rigtignok, at den ærede Rigsdagsmand vil forstyrres derved, at Rigsdagsmanden for Præstø Amts 4de District (Grundtvig) stiller sig lige foran ham.

Mourier: Ingenlunde! Jeg sætter tværtimod stor Priis paa, at den ærede Rigsdagsmand viser mig den Opmærksomhed, at ville høre paa mit Foredrag umiddelbart foran min Blads. — Jeg bemærkede, at dersom jeg har Ret i den Fortolkning, jeg tillod mig at fremsætte, saa er det i og for sig et mærkeligere Moment, end det ved første Diekast kunde synes at være; thi jeg slutter da deraf, at saa er den Lov, som man vil, at Thinget nu skal vedtage, en ganske anden end den, vi vedtog ved den 3die Behandling, og ved dette Punkt skal jeg udbede mig Thingets Tilladelse et Dieblit at dvæle. Den tidligere vedtagne Bestemmelse kunde ikke forstaaes anderledes, end at den kun rammede de før Lovens Emanation indgaaede Contracter; dette laae i Ordene: „Den Forpligtelse der paa hvilede Fæsterne, er ophævet“; men, hvis Loven udkom efter Endringsforslaget, maatte den nærmest fortolkes paa den anden Maade. Efter det, vi tidligere havde vedtaget, skulde Contractsfriheden for Parterne i Fremtiden være ubeskaaren, og nu skulde vi votere en Lov, som sagde til Fæsterne: „Indgaae med Eierne, hvilken Accord I ville, den gjælder ikke“. . . (Tscherning: I den Retning.)